

РЕШЕНИЕ

№ 3243

гр. София, 23.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 69 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА**

при участието на секретаря **СВЕТЛА Р. ЛАЗАРОВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ Б. ИВАНОВА ЗГУРОВА** Гражданско дело № 20231110127259 по описа за 2023 година

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответниците Ю. А. В. и В. В. В. да заплатят на „Т – София“ ЕАД разделно, при квоти съответно $\frac{3}{4}$ и $\frac{1}{4}$ сумата от 3106,70 лв., представляваща продажна цена за потребена топлинна енергия за периода от м.05.2019г. до м.04.2021г. за топлоснабден имот, а именно ап. 17А в гр. София, общ. **** с аб. № ****, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, сумата от 759,53 лв., представляваща обезщетение за забава в погасяване на цената на топлинната енергия за периода от 15.09.2020г. до 25.04.2023г., както и сума за дялово разпределение в размер на 43,59лв.- главница за периода м.04.20г.- м.04.21г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и 11,05 лева лихва за периода 15.06.20г.- 25.04.2023г.

Ищецът твърди да е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна

енергия, като купувачът не е престириал насрещно – не е заплатил дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който е доставена енергията.

Ответниците В. В. и Ю В. , чрез адв. Джаджарова от САК , в срока по чл. 131 ГПК, са подали отговор на исковата молба. Оспорват исковете при твърдения, че не са доказани, поради липса на облигационно отношение с ищеца , поддържат че за част от периода вземанията са погасени по давност. Изрично правят искане за недопускане на експертизи , като заявяват, че не оспорват количеството потребена топлинна енергия , като твърдят и че не е налице извършено плащане от тяхна страна.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

В тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответниците, по силата на което действително е доставил топлинна енергия на посочената стойност и за ответниците е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, която за исковия период се равнява на претендирания размер.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил претендираните вземания.

Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ „битов клиент“ на топлинна енергия е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който купува отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване. В този смисъл са и задължителните разяснения, дадени в т. 1 на ТР № 2/17.05.2018г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГК на ВКС. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна

енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване.

От приложения по делото договор за замяна на държавен недвижим имот с имот собственост на граждани от 26.02.1986г., се установява, че на В. А. В. и Ю. А. В. е прехвърлен процесния ап. **** находящ се в гр. София, комплекс „***. Видно от удостоверение от ГИС София жилищна сграда, нанесена с планоснимачен номер 460 в кадастрален лист 451 по плана на гр. София, ж.к. *** е с настоящ адрес гр. София, общ. *** От справка /л. 37 от делото/ се установява, че В. В. В. е дъщеря на починалия В. А. В.. Не са ангажирани в хода на делото доказателства, сочещи каква е връзката между Ю А. В. и В. А. В., което е самостоятелно основание да се приеме, че същата не се явява негов наследник, а е собственик на $\frac{1}{2}$ част от имота /доколкото не са посочени различни квоти при договора за замяна/. Освен това за В. В. е посочено, че е разведен с решение от 10.07.1997г., т.е. дори и да се приеме, че двамата са били съпрузи, предвид развода, Ю. В. също не се явява негов наследник. От това следва, че Ю А. В. е собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния имот по силата на договора за замяна, а В. В. В. като единствен наследник на своя баща наследява $\frac{1}{2}$ ид.ч. от него. От изложеното следва, че за процесния период правото на собственост върху имота принадлежи на ответниците при квоти по $\frac{1}{2}$ ид.ч. за всеки от тях.

Както бе посочено по-горе, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). ОУ са влезли в сила, доколкото са публикувани (чл. 150, ал.2 от ЗЕ) и по делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни за упражнено право на възражение срещу Общите условия.

От събраните писмени доказателства се установява, че процесният имот се намира в сграда, която е присъединена към топлофикационната мрежа.

При горните обстоятелства и съобразно разясненията, дадени в горечитираното ТР, ответниците като собственици на процесния имот се явяват клиенти /потребители/ на топлинна енергия за процесния имот и като

такъв се намира в облигационно правоотношение с ищцовото дружество и дължи заплащане на цената на доставените услуги.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице-помагач.

По делото не се спори предоставянето на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, с оглед заявеното от ответниците в отговора на исковата молба. Предвид изложеното, съдът приема, че по делото е доказана продажбата (доставката) от страна на ищцовото дружество на топлинна енергия до имота на ответниците на стойност 901,84 лв. Следва да се даде отговор на въпроса, какво е количеството потребена енергия, за което се дължи заплащане на цена с оглед наведеното възражение за изтекла погасителна давност в отговора на исковата молба.

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на исковата молба. Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 19.05.2023 г.,

са погасени по давност. По отношение на процесния период са приложими ОУ на „Т София“ ЕАД от 2016 г., като съгласно чл. 32, ал. 1 от тях е клиентът длъжен да заплати цената на доставената топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася. Следователно, задълженията за периода от м.05.2019 г. до м.03.2020 г. включително, са погасени по давност – за последния месец от посочения период задължението е станало изискуемо на 16.05.2020 г. (датата, на която задължението за изтеклия на предходния ден отчетен период е възникнало), като тригодишната погасителната давност за него е изтекла преди подаване на исковата молба-19.05.2023г.). Непогасената по давност главница за периода м.04.2020г.-м.05.2021г. възлиза на **2074,03 лв.**, изчислена на основание чл. 162 ГПК. За тази сума предявеният иск за главница за топлинна енергия е основателен, като за разликата до пълния предявен размер от 3106,70 лв. и за периода от м.05.2019 г. до м.03.2020 г. включително искът следва да бъде отхвърлен. Всеки от ответниците дължи **по 1037,02 лв.** или за Ю В. искът следва да бъде уважен до тази сума, а за разликата до 2330,02 лв. – отхвърлен, а за В. В., с оглед диспозитивното начало и обстоятелството, че претендираната сума е по-ниска, искът следва да бъде уважен в пълния размер от 776,68 лв.

Към посочената по-горе сума следва да се добавят дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение, които съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ от 2014 г., чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „Т София“ ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда-етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Извършването на услугата се установява от приложените по делото протокол от ОС на ЕС за сключване на договор с разпределителното дружество, договор на ЕС с последното, договор между ищцовото дружество и „Т.С. ЕООД за извършване на услугата дялово разпределение. Исковата претенция за цената на услуга дялово разпределение е от м.04.2020г. до м.04.2021г., т.е. обхваща период извън погасителната давност, като няма данни да е начислявана преди това. Дължимата сума възлиза на 43,59 лв. или всеки от ответниците дължи по 26,80 лв. Ю. В. искът следва да бъде уважен до тази сума, а за разликата до 32,69 лв. – отхвърлен, а

за В. В., с оглед диспозитивното начало и обстоятелството, че претендираната сума е по-ниска, искът следва да бъде уважен в пълния размер от 10,90 лв.

Всяка една от посочените по-горе суми следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба-19.05.2023 г. до окончателното плащане.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска за обезщетение за забава предполага установяване от ищеца възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответниците е да докажат погасяване на дълга на падежа.

За отчетния период м.05.2019г. - м.04.2020г. и за периода м.05.2020г. - м.04.2021г. е издадена фактура по чл.32, ал.3 ОУ на 31.07.2019г. Срокът за плащането на задължението по тези фактури съгласно чл.33, ал.2 ОУ, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016г. на КЕВР, е 45 - дневен от изтичане на периода, за който се отнася. Срокът за плащане не може да започне да тече преди установяване на задълженията, което е станало с издаване на фактурата, поради което следва да се приеме, че предвиденият срок за плащане тече от издаване на фактурата по чл.32, ал.3 ОУ. При това върху дължимата цена за ТЕ за периода м.04.2020г., която възлиза на 132,60 лева, се дължи обезщетение за забава за периода 16.09.2020г. – 25.04.2023г., което възлиза на 35,68 лева. За ТЕ за периода м.05.2020г. - м.04.2021г. дължината цена е 1941,43 лв., върху която се дължи обезщетение за забава за периода 16.09.2021г. – 25.04.2023г. в размер на 325,36 лв. Или общият размер на лихвата е 361,04 лв. Размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва съдът определя на основание чл.162 ГПК, изчислена чрез общодостъпен интернет калкулатор - https://www.calculator.bg/1/lihvi_zadaljenia.html и съгласно чл.86, ал.2 ЗЗД, вр. ПМС № 426/18.12.2014г.

По изложените съображения, искът за заплащане на законна лихва за забава върху главните вземания за цена на доставената топлоенергия следва да бъде уважен до размер на сумата от 361,04 лв. и да бъде отхвърлен за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 759,53 лв. Всеки от ответниците дължи по 180,52 лв. До тази сума искът следва да бъде уважен за

всеки от ответниците и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер за Ю. В. от 569,65 лв. и за В. В. от 189,88 лв.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба и касаеща процесния период, поради което предявеният акцесорен иск за обезщетение за забава върху задължение за цена на такса за услуга дялово разпределение в размер на 11,05 лв. за периода от 15.06.2020г.-25.04.2023г. се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

По разноските

С оглед изхода от спора с право да претендират присъждане на разноски разполагат и двете страни съобразно уважената, респективно отхвърлената част на исковите.

Ищецът е доказал разноски в размер на 176,01 лв. за държавна такса и претендира юрк. възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК определя на 100 лв. От общия размер на разноските – 276,01 лв., съразмерно на уважената част от исковите, следва да му се присъдят 155,74 лв. или всеки от ответниците дължи по 77,87 лв.

От ответника В. В. са претендирани разноски в размер на 250 лв. адвокатско възнаграждение, от които по съразмерност ѝ се дължат 108,93 лв.

Искането на отвеника Ю. А. В. на основание чл. 241, ал.1 ГПК за разсрочване изпълнението на решението е основателно, предвид ангажираните доказателства за имотното и здравословното ѝ състояние /л. 59-63/, липсата на оспорване досежно това обстоятелство от страна на ищеца, както и липсата на законова забрана за разсрочване.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86

ЗЗД Ю А В., ЕГН: ***** с адрес: гр. София, ул. „***** да заплати на „Т София” ЕАД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „**** сумата от **1037,02 лв.**, представляваща цена на потребена топлинна енергия за периода от м.04.2020г.-м.05.2021г., ведно със законната лихва за периода от 19.05.2023г. до окончателното ѝ заплащане, сумата от **180,52 лв.**, представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.09.2020г.-25.04.2023г., сумата от **26,80 лв.**, представляваща такса за дялово разпределение за периода м.04.2020г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва за периода от 19.05.2023г. до окончателното ѝ заплащане, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за потребена ТЕ за разликата над 1037,02 лв. до пълния предявен размер от 2330,02 лв. и за периода от м.05.2019 г. до м.03.2020 г. вкл., иска за мораторна лихва за разликата над 180,52 лв. до пълния предявен размер от 569,65 лв., искът за такса за дялово разпределение за разликата над 26,80 лв. до пълния предявен размер от 32,69 лв., както и изцяло иска за мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение в размер на 8,28 лв. за периода 15.06.2020г.-25.04.2023г.

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД В. В. В., ЕГН: ***** с адрес: гр. София, ул. „***** да заплати на „Т София” ЕАД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „**** сумата от **776,68 лв.**, представляваща цена на потребена топлинна енергия за периода от м.04.2020г.-м.05.2021г., ведно със законната лихва за периода от 19.05.2023г. до окончателното ѝ заплащане, сумата от **180,52 лв.**, представляваща лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 16.09.2020г.-25.04.2023г., сумата от **10,90 лв.**, представляваща такса за дялово разпределение за периода м.04.2020г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва за периода от 19.05.2023г. до окончателното ѝ заплащане, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва за разликата над 180,52 лв. до пълния предявен размер от 189,88 лв., както и изцяло иска за мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение в размер на 2,76 лв. за периода 15.06.2020г.-25.04.2023г.

ОСЪЖДА Ю А В., ЕГН: ***** с адрес: гр. София, ул. „***** да заплати на „Т София” ЕАД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **77,87 лв.**-разноски в производството.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН: ***** с адрес: гр. София, ул. „***** да заплати на „Т София” ЕАД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **77,87 лв.**-разноски в производството.

ОСЪЖДА „Т София” ЕАД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „**** да заплати на В. В. В., ЕГН: ***** с адрес: гр. София, ул. „***** на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **108,93 лв.**-разноски в производството.

РАЗСРОЧВА на основание чл. 241, ал.1 ГПК по отношение на Ю А В., ЕГН: ***** с адрес: гр. София, ул. „***** изпълнението на дължимите от нея съгласно настоящото решение суми за главници, лихви и разноски на равни месечни вноски, всяка от които по 150 лв., считано от месеца, следващ месеца, през който решението влезе в законна сила (за първата месечна вноска) до окончателното изплащане на задълженията.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „Т.С. ЕООД.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____